

[Svend E. Johansen.]

Arbejderregeringen til de arbejdsløse, idet man siger: Nu iværksætter vi for 30 Mill. Kr. Nødhjælpsarbejder, deraf kan I vurdere vor store Kærlighed til jer; disse forbistrede Venstremænd og Konservative, der tidligere har bevirket, at vi ikke kunde byde jer tariffmæssig Betaling, har vi Krammet paa nu efter Landstingssejren, og nu skal I faa tariffmæssig Betaling for det Arbejde, I udfører. — Skønt og smukt og ædelt, som man kunde forvente det af denne udmærkede Regering!

Men det var jo ikke den Regering, det er, hvis der ikke var en Ventil i Forslaget, og denne Ventil hedder: Nedsættelse af Arbejdstiden. Man regulerer Indtægterne paa den Maade, at man fastsætter, at Arbejdstiden ikke maa være Normalarbejdstid, og det vil sige, at de Mennesker, der skal ind under denne Foranstaltning, ikke under nogen Form — hvor meget de end slider og slæber eller har Lyst til at slide og slæbe — kan komme op paa normal Ugeløn, for det maa de ikke for denne dejlige Arbejderregering. Arbejdstiden indrettes saaledes, at man ikke kommer op paa fuld Arbejdsuge, men dog er over Grænsen for det, der giver Ret til offentlig Understøttelse.

Hvis jeg som arbejdsløs Arbejder skulde vurdere Arbejderregeringens Indsats her, saa blev det i saadanne Toner, at Formandens Klokke blev rødglødende. Fordelen kan være meget tvivlsom for disse Mennesker, der kommer ind under Nødhjælpsarbejdet. Den eneste Garanti, de har, er, at de faar mere, end den Understøttelse, som de oppebærer i Øjeblikket, udgør — saa meget mere, at deres Ret til Understøttelsen falder bort. Men man maa jo ikke glemme, at det her drejer sig om en Person, der skal ud i et sandsynligvis anstrengende legemligt Arbejde, det maa disse Nødhjælpsarbejder vel blive, og at hans Krav til Tilværelsen derved bliver automatisk større; der gaar Arbejdstøj med, Transportudgifter og mere Føde, og det vil sige, at den rent økonomiske Vinding ved dette Forslag til Lov om Nødhjælpsarbejder for Arbejdernes Vedkommende er meget tvivlsom.

Og hvordan stiller det sig saa i Almindelighed for Samfundet — hvilket i hvert Fald maa interessere Rigsdagen? Ja, det har allerede det ærede Medlem, der talte for Venstre, Hr. Erik Eriksen, gjort opmærksom paa heroppefra i Gaar. Det ærede Medlem sagde, at naar man gennemfører uproduktive Arbejder — og det maa være uproduktive Arbejder, det drejer sig om, naar det er Arbejder, man ikke kan for-

vente vil blive gennemført fra privat Side under de nuværende Forhold —, saa gør man Pengene dyrere for det produktive Arbejde, der ellers vilde blive iværksat. Og naar man tager paa Forskud af de Arbejder, der skulde udføres engang i Fremtiden, vil det sige, at man forsøger paa at løse Øjeblikkets Vanskeligheder ved at skabe tifold større Vanskeligheder om kortere eller længere Tid. Det er altsaa en Politik, der i Virkeligheden er fuldt paa Højde med den hidtil førte: at man, ligesom Strudsen, stikker Hovedet i Busken og tror, man er saa inderlig godt gemt. Arbejdsløsheden skal og maa stige som Følge af de Bestræbelser, man her vil gøre sig for at komme Arbejdsløsheden — om ikke til Livs, saa dog i hvert Fald ind paa Livet.

Saa kan man sige: Ja, men det har dog den store Fordel — hvilket ogsaa fremgaar af Bemærkningerne —, at disse langvarigt arbejdsløse, der staar i Fare for at miste Evnen til at arbejde, generhverver denne Evne, paa ny faar Træning og bevarer de Færdigheder, de har behov; dette yder man dem, og deri ligger dog en stor moralsk Genrejsning. Nu vel, lad os gaa ind paa denne Tankegang! Men jeg spørger da Socialministeren: Hvortil skal de saa anvende disse Evner, denne Træning og Færdighed, som de generhverver? Ifølge Bemærkningerne er man jo nemlig klar over, at saaledes som Forholdene arter sig, vil det ikke være muligt at komme Arbejdsløsheden til Livs; og det vil altsaa sige, at naar de 30 Mill. Kr. er brugt, staar vi med maaske 12 000 langvarigt arbejdsløse og et lignende Antal ungdomsarbejdsløse, der har generhvervet deres Færdigheder, men ikke har noget at bruge disse Færdigheder til. Jeg tror, det vilde være mere reelt, hvis man gik ind paa at foreslaa en livsvarig Statspension til disse Mennesker, som man holder uden for Erhverv gennem den fejlagtige almindelige Erhvervspolitik, man fører.

Saa er der de 30 Mill. Kr., der skal fremskaffes, og som selvfølgelig, havde jeg nær sagt, skal fremskaffes ved et Laan. Altsaa, skærer vi det korte og lange fra, bliver der tilbage, at dette reelt er et Forslag, der bemyndiger Regeringen til at stifte et offentligt Laan paa 30 Mill. Kr. Disse 30 Mill. Kr. skal forrentes og amortiseres af hele den danske Befolkning. Det vil sige, at man forøger Befolkningens Byrder, og det vil igen sige, at man beskærer Befolkningens Købeevne, og da Købeevnen er det afgørende for, at Produktionen kan holdes i Gang, vil dette Laan paa 30 Mill. Kr. kun kunne faa een Konsekvens: at forøge Arbejdsløsheden.